

Sygn. akt II Ka 376/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 września 2019 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Grażyna Orzechowska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Przemysława Rycaka

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2019 r.

sprawy **K. T.**

oskarżonego z art. 157 §1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 27 marca 2019 r. sygn. akt II K 685/18

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonego K. T. na rzecz Skarbu Państwa 140 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 376/19

UZASADNIENIE

K. T. został oskarżony o to, że w dniu 21 grudnia 2017 roku w M. na ul.(...), woj. (...) umyślnie spowodował uszkodzenie ciała u E. W. w ten sposób, że poprzez zadanie ciosu nożem w lewą rękę doznał on obrażeń ciała w postaci rany szarpanej palca V ręki lewej z uszkodzeniem ścięgna prostownika, które to obrażenia należą do kategorii średnich i powodują naruszenie czynności narządów ciała na okres przekraczający siedem dni, a okres leczenia i rehabilitacji nie przekroczy sześciu miesięcy, **tj. o przestępstwo z art. 157 § 1 kk.**

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 27 marca 2019 r.:

I. oskarżonego **K. T.** uznał za winnego popełnienia zarzuconego czynu wyczerpującego dyspozycję art. 157 § 1 kk i za ten czyn na podstawie art. 157 § 1 kk w zw. z art. 37 a kk wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 miesięcznie;

II. na podstawie art. 46 § 2 kk orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego E. W. nawiązkę w kwocie 1.000 złotych;

III. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 943,22 złotych tytułem zwrotu wydatków.

Apelację od wyroku sądu I instancji wniósł **obrońca oskarżonego** K. T.. Zaskarżając wyrok w całości na korzyść oskarżonego, orzeczeniu temu zarzucił:

I. mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, rażącą obrazę prawa procesowego, a mianowicie art. 2 § 1 kpk oraz art. 4 kpk w zw. z art. 5 § 1 i 2 kpk oraz art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, niezgodnej z zasadami doświadczenia życiowego i logiki, oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym:

- obdarzenie wiarą zeznań E. W., ocenę jego zeznań jako jasne oraz logiczne, a także konsekwentne i niezmiennie, również uznane za w pełni wiarygodne mimo, że opisywany przebieg wydarzeń przez E. W. różnił się od siebie pomiędzy sformułowanym w postępowaniu przygotowawczym, a tym z postępowania sądowego z terminu rozprawy z dnia 15 marca 2019 r. dodatkowo zeznania pokrzywdzonego nie znajdują w pełni odzwierciedlenia w zeznaniach Policjantów;

II. będący konsekwencją uchybień procesowych błęd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, polegający na błędnym uznaniu, iż zadanie ciosu nożem (zgodnie z zeznaniami pokrzywdzonego z rozprawy z dn. 15 marca 2019 r. „Według mnie to był długi ostry nóż”) skutkowałby raną szarpaną mimo, iż nóż, a w szczególności długi i ostry nóż zadałby ranę ciętą, zaś rana szarpana powstaje w wyniku działania zakrzywionego narzędzia o tępej krawędzi.

W konsekwencji tak sformułowanych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego K. T. od zarzucanego mu czynu ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Siedlcach.

W toku rozprawy apelacyjnej obrońca oskarżonego poparł apelację i wnioski w niej zawarte. Prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie jest zasadna i z tego względu nie zasługuje na uwzględnienie. Przed przystąpieniem do analizy zarzutów apelacyjnych stwierdzić należy, że wywiedziona w sprawie apelacja obrońcy oskarżonego nie dowiodła wadliwości zaskarżonego orzeczenia. Skarżący obrońca swój środek odwoławczy oparł na przesłankach odwoławczych zawartych w art. 438 pkt 2 i 3 kpk, kwestionując przy tym głównie dokonaną ocenę dowodów oraz poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne. Twierdzenia skarżącego obrońcy nie znajdują jednak potwierdzenia w realiach tej sprawy, zatem brak było podstaw do zmiany orzeczenia zgodnie z kierunkiem wskazanym przez apelującego lub uchylenia zaskarżonego wyroku celem przekazania do ponownego rozpoznania. W pierwszej kolejności skarżący obrońca, podnosząc obrazę przepisów postępowania w postaci art. 2 § 1, 4, 5 § 1 i 2 oraz art. 7 kpk zakwestionował ocenę dowodu z zeznań kluczowego źródła dowodowego, a mianowicie pokrzywdzonego E. W.. Pomijając już okoliczność wadliwego skonstruowania zarzutu apelacyjnego, gdyż przepisy art. 5 i 7 kpk, mają charakter wykluczający się i niemożliwe jest ich łączne zestawienie, to zastrzeżenia apelującego, co do oceny wskazanego dowodu są bezpodstawne. Pokrzywdzony E. W. po raz pierwszy złożył zeznania w dniu 22 grudnia 2017 r., zatem w dniu następującym po zdarzeniu. Już w trakcie pierwszego przesłuchania wskazywał, że oskarżony K. T. tego dnia był u niego trzy razy. Po raz pierwszy, kiedy wybił szybę, drugim razem, kiedy uderzył pokrzywdzonego sztchetą, zaś za trzecim razem, kiedy doszło do uszkodzenia ciała pokrzywdzonego. Opis zdarzenia, jaki przedstawił przed sądem, zeznając w dniu 15 marca 2019 r., jest o wiele bardziej rozbudowany, jednakże nie można stwierdzić, że jest rozbieżny z tym, który przedstawił w trakcie pierwszego przesłuchania. Co do zasadniczych i kluczowych okoliczności zdarzenia, chronologii czynności podejmowanych przez oskarżonego pozostaje konsekwentny, a rozbudowanie relacji może wynikać wyłącznie z bardziej szczegółowego sposobu przesłuchania tego świadka przez sąd. Oczywistym jest również, że z uwagi na upływ czasu relacja pokrzywdzonego mogła się różnić, jednakże różnice te odnoszą się do okoliczności pobocznych i nie mogą przemawiać za jego niewiarygodnością. Pokrzywdzony od samego początku wskazywał, że został ugodzony właśnie nożem. Zapytany w trakcie rozprawy o jego rodzaj, nie był w stanie go opisać, co nie dziwi mając na uwadze dynamikę zdarzenia oraz to, że rozegrało się w porze nocnej. Wbrew temu co twierdzi skarżący,

zeznania te korespondują z relacją funkcjonariuszy Policji – K. M., który był obecny w trakcie obu interwencji oraz K. S..

W przekonaniu sądu II instancji, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy był pełny, a jego ocena stworzyła możliwości do poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych. Dla skutecznego podniesienia zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych koniecznym jest wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego, jakich dopuścił się sąd w świetle zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a sama tylko możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie wystarcza do stwierdzenia, że sąd popełnił istotny błąd ustaleń faktycznych (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2019 r. w sprawie VI KZ 3/19, Legalis nr 18851184). W niniejszej sprawie, skarżący zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, potraktował w sposób dość wybiórczy, czego konsekwencją są jego twierdzenia zawarte w wywiedzionym środku odwoławczym. Analizując je w kontekście całokształtu okoliczności, w tym treści dowodów nie sposób tego stanowiska podzielić. W zarzucie zawartym w punkcie II apelacji, skarżący kwestionując ustalenia faktyczne w przedmiocie winy oskarżonego, odniósł się po raz kolejny do zeznań pokrzywdzonego, złożonych w toku rozprawy oraz opinii biegłego lekarza M. R.. Po raz kolejny podkreślić należy, że pokrzywdzony pozostawał konsekwentny od samego początku, co do rodzaju narzędzia, jakim posługiwał się oskarżony, lecz dopiero w odpowiedzi na pytania sądu starał się doprecyzować, jakiego rodzaju był to nóż stwierdzając, że według niego był to długi, ostry nóż. Powyższe, w ocenie sądu nie wyklucza się jednak z wnioskami opinii biegłego. W pierwszej kolejności zauważyć bowiem należy, że z uwagi na wspomnianą wcześniej dynamikę i porę zdarzenia pokrzywdzony mógł nie mieć możliwości dokładnego spostrzeżenia i zapamiętania cech szczególnych noża. Biegły M. R. w istocie w opinii stwierdził, że obrażenia pokrzywdzonego mogły powstać w wyniku urazu czynnego, zadanego narzędziem tępokrawędzistym. Skarżący pomija przy tym, że w tej samej opinii, biegły zastrzegł, że brak jest danych dotyczących okoliczności zdarzenia, a te mają zasadnicze znaczenie dla jego oceny. Zwrócić bowiem należy uwagę na fakt, że pokrzywdzony w ostatniej chwili zasłonił się ręką przed ciosem ze strony oskarżonego. Zasady doświadczenia życiowego wskazują, że taka dynamika zdarzenia, poruszanie się jego uczestników może mieć wpływ na rodzaj odniesionych obrażeń i nie przesądza o rodzaju użytego narzędzia. Z tego względu twierdzenia obrońcy uznać należy za bezpodstawne, a tym samym niemogące prowadzić do ingerencji sądu II instancji w treść zaskarżonego orzeczenia lub jego uchylenie celem przekazania do ponownego rozpoznania. Wina i sprawstwo oskarżonego w zakresie zarzuczonego mu czynu nie budzą wątpliwości, gdyż zgromadzone w sprawie dowody dają podstawy do uznania, że oskarżony K. T. spowodował u pokrzywdzonego E. W. obrażenia ciała, które należały do kategorii średnich i powodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres przekraczający 7 dni, a okres leczenia i rehabilitacji nie przekroczył 6 miesięcy, czym wypełnił znamiona czynu z art. 157 § 1 kk. W realiach wniesionego w niniejszej sprawie środka odwoławczego sąd II instancji nie ma podstaw, by na skutek jego treści odnieść się do wymiaru orzeczonej wobec oskarżonego kary i środków kompensacyjnego. Zgodnie z treścią art. 433 § 1 kpk. sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w zakresie zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzuty stawiane rozstrzygnięciu – również w granicach podniesionych zarzutów, uwzględniając treść art. 447 § 1-3 kpk., a w zakresie szerszym w wypadkach wskazanych w art. 435 kpk, art. 439 § 1 kpk, art. 440 kpk i art. 455 kpk. Z powołanej regulacji literalnie wynika więc, że sąd odwoławczy rozpoznając sprawę związany jest podniesionymi zarzutami. Oznacza to, że w sytuacji zaskarżenia wyroku w całości, a zarazem przy braku podniesienia odrębnych zarzutów w zakresie kary, sąd odwoławczy może odnieść się do jej wymiaru jedynie przez pryzmat art. 440 kpk. Do odmiennych wniosków nie może prowadzić odwołanie do art. 447 § 1-3 kpk, jakie zawarte jest w art. 433 § 1 kpk. Odwołanie to należy bowiem odczytywać w ten sposób, że możliwość odniesienia się przez sąd odwoławczy do wymierzonej oskarżonemu kary, na skutek domniemania z art. 447 § 1 kpk, może mieć miejsce jedynie wówczas, gdy uwzględniony został którykolwiek z zarzutów podniesionych co do winy, a skutkujący koniecznością zmiany ustaleń faktycznych będących podstawą zaskarżonego wyroku. Jedynie wówczas współistnienie regulacji z art. 433 § 1 kpk i art. 447 § 1 kpk znajduje systemowe uzasadnienie. Aktualnie, uwzględniając wyraźną zmianę treści art. 433 § 1 kpk związanej z art. 447 § 1 kpk bez wątpliwa występuje. Odnotować należy, iż pogląd taki został wyrażony w doktrynie (zob. : D. Świecki, Komentarz aktualizowany do art. 433 k.p.k., LEX, teza 13), a sąd odwoławczy, orzekający w tym składzie w całości go podzielił. O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 2 ust. 2 i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości

z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym. Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 456 k.p.k.